

MVCRP00V62V9

Ministerstvo vnitra
kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3 – PS 21/KM
170 34 P r a h a 7

Č.j.: MV-26833- 2 /KM-2013

Praha 13. května 2013
Počet listů: 11

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci odvolání ze dne 9. 4. 2013 podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) podaného právnickou osobou PLEAS a. s. IČ: 60916265, se sídlem v Havlíčkově Brodě, Havířská 144, zastoupené JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem v Havlíčkově Brodě, Horní 6. proti rozhodnutí povinného subjektu – Policie České republiky Policejního prezidia ČR, zastoupeného ekonomickým ředitelem plk. Ing. Tomášem Rychtarem, ze dne 26. 3. 2013 vydaného pod č.j. PPR-6182-4/ČJ-2013-990640, kterým byla odmítnuta žádost o informace ze dne 19. 9. 2011 podaná ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů se odvolání zamítá a shora uvedené rozhodnutí povinného subjektu - Policie České republiky, odboru veřejných zakázek, se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í

Dne 24. 4. 2013 obdrželo Ministerstvo vnitra jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán odvolání, podané podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. právnickou osobou PLEAS a. s. IČ: 60916265, se sídlem v Havlíčkově Brodě, Havířská 144, zastoupené JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem v Havlíčkově Brodě, Horní 6 (dále jen „žadatel“ nebo „odvolatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky Policejního prezidia ČR, zastoupeného ekonomickým ředitelem plk. Ing. Tomášem Rychtarem, které vyřizoval odbor veřejných zakázek (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 26. 3. 2013, č.j. PPR-6182-4/ČJ-2013-990640, jímž byla odmítnuta žádost o informace.

K věci odvolací orgán konstatuje, že v dané záležitosti již rozhodoval na základě rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11A 174/2012-39 ze dne 19. února 2013 a to o stížnosti odvolatele ze dne 26. 10. 2011 proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací ze dne 19. 9. 2011. Při té příležitosti se odvolací orgán podrobně seznámil se souvisejícím spisovým materiálem, z něhož dále konstatuje některé podstatné skutečnosti.

Odvolatel zaslal s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu žádost ze dne 19. 9. 2011 o poskytnutí informace, ve které požadoval: „.....poskytnutí kompletních, přesných a jednoznačných informací o parametrech a jakosti dodávek polokošilí na základě smlouvy, která vzešla z výběrového řízení polokošile PČR KR žlutá, modrá a bílá – Č.J. PPR-7397-103(ČJ-2010-099EC.“. Dále žádost upřesnil takto: „Vzhledem k tomu, že nosičem požadovaných informací jsou přímo dodávané polokošile, žádáme, aby naší žádosti bylo vyhověno tím, že nám zašlete 2 kusy od každé barvy těchto polokošilí. Počítáme s úhradou ceny polokošilí a poštovného.“.

Na výše uvedenou žádost reagoval povinný subjekt dopisem ze dne 3. října 2011 (bez čísla jednacího) označeným jako „Vyjádření k žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve věci výběrového řízení na dodávku polokošil č.j. PPR-7397/ČJ-2010 0099EC“. V závěru písemnosti „sděluje žadateli, že nelze vyhovět jeho žádosti na prodej dvou kusů

polokošil a že tuto žádost nevypořádal postupem dle zákona, protože nespadá do jeho působnosti.“. V té souvislosti se odvolal na ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a dále na § 5 odst. 3 zákona s tím, že nelze informaci podanou poskytnutím výrobku zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup, příp. zveřejnit doprovodnou informaci, vyjadřující její obsah. Jako poslední důvod pro svůj závěr pak povinný subjekt uvedl, že požadavek žadatele na prodej dvou kusů polokošil není v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. proto, že „tento požadavek odporuje zákonu č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, § 21 odst. 1.....“. Podle jeho názoru tak „Této žádosti nemůže být vyhověno, protože není v souladu s působností zákona a OVZ ji proto ani nemůže vyřídit postupem dle zákona.“.

Na citovaný dopis povinného subjektu ze dne 3. října 2011 odpověděl žadatel přípisem ze dne 26. 10. 2011, ve kterém konstatoval, že s výkladem právních předpisů tak, jak jej provedl povinný subjekt, není možné souhlasit. Dovozuje, že „dle § 3 odst. 3 se informací myslí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči (samotná polokošile je nepochybně nosičem informace o jejich parametrech a kvalitě)“. Tvrdí, že výklad ustanovení je podle judikatury soudů velmi široký a soudy pod něj zahrnují v podstatě cokoliv. Argumentaci povinného subjektu ustanovením § 5 odst. 3 zákona považuje za nevhodnou a prohlašuje, že naopak svědčí pro názor odvolatele, neboť počítá se situací, že by informace poskytnutá na žádost mohla být v jiné než elektronické podobě. Uvádí, že samotný zákon je postaven na principu povinnosti poskytnout vše, co není výslovně zakázáno, na čemž se odborná literatura a judikatura soudů jednoznačně shodují. Poskytnutí polokošilí, podle jeho názoru, rozhodně nespadá pod žádnou z výjimek. Dále odmítá argumentaci povinného subjektu založenou na pravidlech pro hospodaření s majetkem státu stanovených zákonem č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích s tím, že je zřejmé, že zákon o svobodném přístupu k informacím je zákonu o majetku ČR nadřazený.

V závěru podání žadatel uvádí, že nesouhlasí ani s procesním postupem v dané věci, namítá, že mělo být vydáno rozhodnutí o žádosti obsahující poučení, čímž by mu bylo umožněno podat odvolání.

Na podání odpověděl povinný subjekt opět dopisem, tentokrát ze dne 11. listopadu 2011, pod č. j. PPR-15914-6/ČJ-2011-0099EC. V něm velmi obsáhle polemizuje s tvrzeními žadatele, resp. jeho právního zástupce. Své argumenty poněkud rozvedl a citoval vymezení pojmu informace pro účely zákona č. 106/1999 Sb. traktované v Instrukci Ministerstva spravedlnosti č. j. M-1827/99. V závěru povinný subjekt konstatuje, že nesouhlasí s názorem žadatele, že žádost nebyla vyřízena procesně správným způsobem.

Žadatel se poté obrátil na veřejného ochránce práv se stížností na povinný subjekt, že řádným způsobem nevyřídil jeho žádost podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. Veřejný ochránce práv pak adresoval povinnému subjektu sdělení ze dne 2. 3. 2012, ve kterém konstatuje, že v dané věci zahajuje šetření. V tomto dopisu uvádí, že se rozhodl nezabývat se věcnou stránkou případu, ale chce se zaměřit toliko na procesní postup. Zároveň také informuje povinný subjekt, že Nejvyšší správní soud judikoval (rozsudek č.j. 2As 44/2008-72) v tom smyslu, že „přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, jej nezbavuje povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím, soudním řízení.“

Povinný subjekt reagoval dopisem ze dne 5. 4. 2012, č. j. PPR-15914-14/ČJ-2011-0099EC, adresovaným Mgr. Gregorové, vedoucí oddělení stavebního řádu a životního prostředí veřejného ochránce práv, označeným jako „Vyjádření k výzvě ve věci nevydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“. V něm odmítá argumentaci veřejného ochránce práv rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2As 44/2008-72, který se, podle názoru povinného subjektu, na danou záležitost nevztahuje, jelikož řeší věc týkající se informace o probíhajícím trestním řízení. Závěrem sděluje „Ochránci jako odpověď na jeho výzvu, že nevydá rozhodnutí dle § 15 Zákona a to z důvodu, že žádost PLEAS není žádostí o informace a proto nelze postupovat

cestou Zákona, nebyly naplněny skutečnosti, které by opravňovaly a umožňovaly vydat rozhodnutí.“.

S průvodním dopisem z 11. 6. 2012, sp. zn. 552/2012/VOP/MBČ zaslala zástupkyně veřejného ochránce práv průběžnou zprávu o šetření postupu Policejního prezidia (povinného subjektu) při vyřizování žádosti o poskytnutí informace, již reaguje na shora citovaný dopis povinného subjektu. Ve zprávě shrnuje poznatky a právní závěry, ke kterým v daných souvislostech dospěla a požaduje vyjádření ke zprávě do 30 dnů s tím, že jakmile vyjádření obdrží, zváží své další kroky.

V příloze je provedeno právní hodnocení stanoviska povinného subjektu. Zástupkyně veřejného ochránce práv konstatuje, že předmětem sporu mezi žadatelem a Policejním prezidiem je zjevně pouze to, zda polokošili lze považovat za nosič informace a žadateli ji poskytnout, přičemž Policejní prezidium trvá na tom, že výrobek (v tomto případě polokošile, ale mohl by jím být i samopal) nelze považovat za nosič informace. K tomu dále ve zprávě uvádí, že plně uznává, že požadování výrobků, nota bene takových, které tvoří součást výstroje ozbrojených složek státu, je přinejmenším problematické a proto není cílem jejího šetření posouzení toho, zda požadované košile měly či neměly být vydány. V závěru zprávy pak konstatuje, že nevydání rozhodnutí brání žadateli v podání opravného prostředku a v případě neúspěchu podání správní žaloby.

Reakcí povinného subjektu byla odpověď ze dne 11. července 2012, č. j. PPR-15914-21/ČJ-2011-99EC, v níž setrvává na svém stanovisku a opakuje některé důvody, které zastával již v dřívější korespondenci. Znovu vyjadřuje přesvědčení, že není možné podle zákona požadovat poskytnutí informací způsobem, který není zveřejnitelný, protože zákon v § 5 ukládá povinnému subjektu poskytnutou informaci rovněž zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Poté dne 2. 11. 2012 podal žadatel žalobu k Městskému soudu v Praze proti nečinnosti správního orgánu, konkrétně Ministerstva vnitra. V něm se odvolal na právní názor veřejného ochránce práv, že postup povinného subjektu je po

procesní stránce vadný, neboť mělo být vydáno rozhodnutí a navrhl uložit žalovanému, rozhodnout o stížnosti z 26. 10. 2011.

Městský soud v Praze požádal žalovaného o vyjádření k žalobě. Odbor právní do svého vyjádření ze dne 9. ledna 2013 bezezbytku implantoval stanovisko povinného subjektu, které si od něj vyžádal a navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Městský soud k námitkám žalovaného nepřihlédl a dne 19. února 2013 vydal vpředu uvedený rozsudek č. j. 11A 174/2012-39 a uložil žalovanému ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o stížnosti žalobce ze dne 26. 10. 2011 ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 19. 9. 2011.

Podle čl. 9 závazného pokynu policejního prezidenta č. 157/2008 stížnost na postup při vyřizování žádosti zpracovatel přiloží ke stížnosti a spisovému materiálu, který předkládá nadřízenému orgánu, jímž je, podle čl. 2 odst. 2 písm. b) ve spojení s čl. 4 nařízení Ministerstva vnitra č. 70/2007, kabinet resp. kancelář ministra vnitra, také své stanovisko.

Ministerstvu vnitra – kanceláři ministra vnitra jako nadřízenému věcně příslušnému orgánu doručil pracovník povinného subjektu osobně zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze spolu se souvisejícími materiály dne 27. 2. 2013. Teprve toho dne se nadřízený věcně příslušný orgán dozvěděl o do té doby vedeném řízení a o skutečnostech, které je provázely a jež jsou výše popsány.

Z toho důvodu, až při plnění povinnosti uložené citovaným rozsudkem, mohl vyslovit svůj názor. Především konstatoval, že není co dodat k naprosto správné právní úvaze veřejného ochránce práv, že procesní postup povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti podané podle zákona č. 106/1999 Sb. je v rozporu s právními předpisy. Totéž stanovisko zaujal i ve vztahu k odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla Ministerstvu vnitra uložena povinnost rozhodnout o stížnosti žadatele.

O stížnosti ze dne 26. 10. 2011 rozhodl tak, že ve výroku svého rozhodnutí ze dne 15. března 2013, č. j. MV-26833-3/KM-2013 přikázal povinnému subjektu, aby žádost o poskytnutí informace vyřídil ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

Shora uvedené skutečnosti podrobně dokládají, proč řízení o žádosti ze dne 19. 9. 2011 přesáhlo dobu, kterou lze pokládat za obvyklou pro řízení vedené na základě takových podkladů, jaké jsou k dispozici v tomto případě.

Podle výše zmíněného rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti ze dne 26. 10. 2011 povinný subjekt žádost vyřídil tak, že vydal dne 26. března 2013 pod č.j. PPR-6182-4/ČJ-2013-990640 rozhodnutí, kterým žádost podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl. V odůvodnění v podstatě shrnul všechny důvody obsažené v korespondenci, kterou s odvolatelem vedl od roku 2011 a které jsou výše konstatovány.

Žadatel poté podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ze dne 9. 4. 2013, které je předmětem tohoto řízení. V něm uvádí, že s rozhodnutím nesouhlasí, což odůvodňuje takto: „Nesouhlasíme s výkladem že zaslání vzorků polokošil není žádostí o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. To proto, že polokošile jsou nosičem informace dle § 3 odst. 3, kterou bychom rádi získali. Tyto polokošile nám tak měly být dle zákona vydány.“.

Dále odvolatel uvádí, že se neztotožňuje ani s výkladem, že žádost je možné posuzovat jako návrh na prodej (uzavření kupní smlouvy) těchto polokošilí. Pokud ve své žádosti uvedl, že uhradí cenu polokošile, měl tím pouze na mysli, že počítá s povinností k úhradě nákladů dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb.

Ve zbytku odůvodnění odvolatel odkazuje na právní argumentaci obsaženou ve svých předchozích podáních.

Povinný subjekt ve svém vyjádření k odvolání trvá na důvodech, které jej vedly k odmítnutí poskytnout požadovanou informaci a které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Stran tvrzení odvolatele, uvedeného v odvolání, že jeho žádost není návrh na prodej (uzavření kupní smlouvy) polokošil, ale že tím měl na mysli pouze

splnění povinnosti uhradit náklady dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., konstatuje povinný subjekt, že uhrazení nákladů představuje prodej a to nezávisle na nutnosti uzavřít či neuzavřít kupní smlouvu (o uzavření kupní smlouvy se ostatně povinný v předchozí korespondenci s odvolatelem nezmiňoval). Jestliže odvolatel poukazuje na § 17 citovaného zákona s tím, že se nejedná o prodej, tak vlastně sám poukazuje na to, že polokošile není nosičem informací dle zákona, protože při poskytnutí polokošil je nutné je uhradit jako výrobek, kdežto § 17 zákona uvádí pouze náklady spojené s poskytováním informací a to na pořízení jejich kopií, technických nosičů dat a s jejich odesláním, tedy nikoliv náklady na výrobu výrobků jako takových, které jsou dle odvolatele nosičem informací. Tvrzení odvolatele, že když v žádosti uvedl, že uhradí cenu polokošile, tak tím měl pouze na mysli úhradu nákladů dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., tak odporuje znění tohoto ustanovení i jeho vlastnímu návrhu v žádosti, protože zaplacení ceny polokošile je, podle povinného subjektu, totožné s pojmem jejího prodeje.

Odvolací orgán se přiklání k argumentům povinného subjektu, které uvádí na podporu svého rozhodnutí, neposkytnout požadovanou informaci. Nicméně za zásadní považuje pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí především určení, zda polokošile je nosičem informací ve smyslu zákona č. 106/1999Sb. či nikoliv. Ve vztahu k tomuto problému je toho názoru, v souladu se stanoviskem povinného subjektu, že polokošile není nosičem informace, ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt se v tomto smyslu odvolává na Směrnici ES, která byla, pokud jde o vymezení pojmu informace, do zákona č. 106/1999 Sb. transponována. Informací se pro tyto účely rozumí „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, **zaznamenaný** na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“ (k výkladu pojmu informace podle § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 106/1999 Sb. viz str. 166 a následující v publikaci Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy, komentář, autoři JUDr. Adam Furek a Mgr. Lukáš Rothanzl, 2. aktualizované a rozšířené vydání, vydal Linde Praha, a. s.).

Nadřízený orgán se neztotožňuje s tvrzením odvolatele uvedeným v odvolání, že, jak píše, „polokošile jsou nosičem informace dle § 3 odst. 3, kterou bychom rádi

získali. Tyto polokošile nám tak měly být dle zákona poskytnuty.". Touha po obdržení informace není uvedena mezi podmínkami, které má splňovat informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Ve stížnosti ze dne 26. 10. 2011 uvedl odvolatel (v odvolání se předchozí korespondence dovolává), že dle citovaného ustanovení se informací myslí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči a „samotná polokošile je nepochybně nosičem informace o jejích parametrech a kvalitě“. Na podporu této své úvahy dodává: „Pokud se podíváme do judikatury soudů zabývajících se výkladem tohoto ustanovení, je zřejmé, že tento výklad je velmi široký a soudy pod něj zahrnují v podstatě cokoliv.“

Shora uvedená tvrzení a z toho vycházející právní názor odvolatele nelze akceptovat. Judikatura správních soudů ani odborná literatura právnímu názoru odvolatele nesvědčí. Výsledky rozhodovací činnosti soudů v oblasti práva na informace rozhodně nelze shrnout do závěru, že podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. lze subsumovat pod pojem informace „v podstatě cokoliv“ (viz žádost odvolatele datovaná 19. 9. 2011) nebo, že polokošile je nosičem informace (k tomu viz zejména Furek A., Rothanzl L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související, Linde Praha 2012, str. 166 a násl.).

Zákon o svobodném přístupu k informacím vychází z předpokladu, že se poskytuje informace, tedy, žadatel vymezuje svůj požadavek identifikací informace, nikoli jejího nosiče; v praxi tomu bývá i opačně. Žadatel tvrdí, že je schopen, vzhledem ke své odbornosti, si z požadovaného nosiče potřebné informace získat. Zákonem č. 61/82006 Sb. byla do zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vtělena definice pojmu informace jako výraz transpozice tohoto pojmu ze Směrnice ES 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Ta hovoří o nosiči informace jako o dokumentu „v držení veřejného sektoru“. Zákonně vymezení pak definuje informaci jako „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“ Na požadovaných polokošilích není v tomto smyslu zaznamenáno ze strany jejího výrobce ani povinného subjektu ničeho.

Odvolací orgán na základě všech shora uvedených skutečností dospěl tedy k názoru, že požadované polokošile nejsou nosičem informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., považuje rozhodnutí povinného subjektu za správné a rozhodl, jak ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomu rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Klára Hořejší
Mgr. Klára Hořejší
ředitelka
kanceláře ministra vnitra

Vyřizuje: Mgr. Jaroslav Procházka
oddělení podání osob a poradní komise ministra
kancelář ministra vnitra

Vypraveno dne 2013
[Signature]